

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/215/2015
Identifikačné číslo spisu:	7705200390
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7705200390.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu C. T., bývajúceho v Y., zastúpeného Mgr. Radovanom Muzikom, advokátom v Humennom, Štúrova 30, proti žalovanému C. M., bývajúcemu v C., zastúpenému JUDr. Jánom Kizivatom, advokátom v Michalovciach, Kpt. Nálepku 8, za účasti intervenienta Slovenská kancelária poisťovateľov so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, zastúpeného Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 10 C 11/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. apríla 2014 sp.zn. 3 Co 184/ 2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. apríla 2014 sp.zn. 3 Co 184/2013, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Michalovce zo 14. decembra 2012 č.k. 10 C 11/2005-382 v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 892 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, o d m i e t a.

II. Dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. apríla 2014 sp.zn. 3 Co 184/2013, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Michalovce zo 14. decembra 2012, č.k. 10 C 11/2005-382, tak, že prevyšujúcu časť žaloby zamietol, z a m i e t a.

III. Žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. apríla 2014 sp.zn. 3 Co 184/2013 zmenil v poradí tretí rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 14. decembra 2012, č.k. 10 C 11/2005-382, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 26 865 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania, a to tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 892 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal s dôkazmi, ktoré boli vo veci vykonané a z ktorých skutkové zistenia boli relevantné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie sa navyše dôsledne neriadil pokynmi a právnym názorom odvolacieho súdu, ktoré boli uvedené v zrušujúcich uzneseniach zo dňa 31. marca 2010, č. k.

3Co/301/2009-289 a zo dňa 31. augusta 2012, č.k. 3Co/227/2011-354. Žalobca v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví, ktorý pozostáva z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia po jeho mimoriadnom zvýšení v celkovej sume 2 400.000 Sk. Odvolací súd považoval za potrebné napraviť pochybenie si súdu vo vzťahu k základu uplatňovaného nároku. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku posúdil základ nároku žalobcu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a § 427 ods. 1 OZ. Uvedené ustanovenia upravujú dva odlišné typy občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. Ustanovenie § 420 ods. 1 OZ sa vzťahuje na prípady všeobecnej zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla zavineným porušením právnej povinnosti. Ustanovenie § 427 ods. 1 OZ na druhej strane je druhom osobitnej objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Oba typy zodpovednosti sa líšia v predpokladoch i v subjektoch zodpovednosti za vzniknutú škodu. Pri zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ je zodpovedným subjektom ten, kto porušil právnu povinnosť, ktorej následkom v príčinnej súvislosti bol vznik škody. Pre vznik zodpovednosti sa vyžaduje preukázanie zavinenia. Pri náhrade škody podľa § 427 ods. 1 a 2 OZ je zodpovedným subjektom prevádzateľ dopravného prostriedku, pričom ide o zodpovednosť objektívnu bez ohľadu na zavinenie. Z dôkazov, ktoré boli vykonané pred súdom prvého stupňa nepochybne vyplývalo, že prevádzateľom motorového vozidla ŠKODA 120, ŠPZ C., ktorým bola spôsobená škodová udalosť, bol E. M., otec žalovaného. Žalovaný preto nemôže žalobcovi zodpovedať za škodu podľa § 427 ods. 1, 2 OZ. Zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi je daná podľa § 420 ods. 1 OZ ako všeobecná zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalovaný porušil svoje právne povinnosti tým, že žalobcovi z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pretože porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona a vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí a týmto spôsobil z nedbanlivosti žalobcovi ublíženie na zdraví. Za tieto porušenia právnych povinností bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce z 10. júla 2000, č. k 4T/337/00-85 a uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d/ Trestného zákona. V zmysle pokynu odvolacieho súdu v uzneseniach, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozsudky, súd prvého stupňa posudzoval aj spoluzavinenie žalobcu na vzniku škody, a v tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že ani existencia trestnoprávnej zodpovednosti žalovaného nevylučuje existenciu možného spoluzavinenia poškodeného z pohľadu občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. V konaniach o náhradu škody je povinnosťou súdu aj bez návrhu skúmať, či sú dané dôvody pre obmedzenie zodpovednosti žalovaného v dôsledku spolu zavinenia žalobcu (R 22/1979). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý určil spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 25%, nakoľko u tohto bola zistená po nehode hladina alkoholu 1,62 promile a pohyboval sa po nesprávnej strane vozovky. Odvolací súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil právny názor, že zo záverov znaleckého posudku znalkyne MUDr. Zuzany Smotkovej nepochybne vyplývalo, že vznik post traumatickej epilepsie u žalobcu je v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, ku ktorej došlo 31. decembra 1999. Zo záverov posudku vyplývalo, že posttraumatická poúrazová epilepsia je zaradená pod vážnu mozgovú poruchu a znalkyňa pri bodovom ohodnotení náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia stanovila túto hodnotou 900 bodov, pričom sa priklonila k hornej hranici v rozmedzí od 200 do 1200 bodov z dôvodu mladého veku poškodeného. K vzniku nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia došlo pred 1. augustom 2004, teda pred účinnosťou zák.č. 427/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, preto sa na uplatnený nárok žalobcu vzťahovali ustanovenia vyhl.č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania v rámci odvolacieho konania dospel k odlišným skutkovým zisteniam vo vzťahu k následkom, ktoré z vykonaných dôkazov vyvodil súd prvej inštancie a ktoré považoval za rozhodujúce pre mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobca tvrdil, že v dôsledku vzniknutého úrazu nebol schopný pokračovať v štúdiu na vysokej škole a ako mladému človeku mu bola odňatá možnosť ukončiť vysokoškolské štúdiá. Odvolací súd uviedol, že zo znaleckého posudku znalkyne MUDr. Smotkovej, ako aj z lekárskeho potvrdení o priebehu liečby poškodeného vyplýva, že pri dopravnej nehode dňa 31. decembra 1999 došlo k úrazu žalobcu, a to otrasu mozgu stredného stupňa, podvrtnutiu kľúčnej časti chrbtice, pomliaždeniu predkolenia ťažšieho stupňa a k tržnej rane v ľavej temennej oblasti hlavy. V dôsledku tohto úrazu bol žalobca hospitalizovaný na

traumatologickom oddelení v Michalovciach od 1. januára 2000 do 3. januára 2000 a na chirurgickom oddelení nemocnice v Humennom od 3. januára do 5. januára 2000. Závery súdu prvej inštancie, že žalobca bol v dôsledku utrpeného úrazu dlhodobo hospitalizovaný, a preto v zimnom semestri nestihol urobiť skúšky predpísané pre tento semester nevyplyvali podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania. Z rozhodnutia Technickej univerzity v Košiciach, Fakulty výrobných technológií Prešov zo dňa 24. februára 2000 o vylúčení zo štúdia vyplývalo, že nebolo vyhovené žiadosti o prerušenie štúdia vzhľadom na nesplnenie študijných povinností tým, že žalobca neuzavrel predpísanou formou dva razy zapísané predmety z prvého ročníka. Preto bol žalobca vylúčený z druhého ročníka denného štúdia na Fakulte výrobných technológií TU v Košiciach. Z toho vyplýva, že dôvodom pre vylúčenie zo štúdia bolo nevykonanie skúšok ešte z predchádzajúceho ročníka štúdia. Preto nebolo možné objektívne uzavrieť, že dôvodom neukončenia štúdia bol utrpený úraz. Navyše ani z ďalších dôkazov nebolo objektivizované, že by sa žalobca pokúšal študovať aj v ďalšom období po utrpení úrazu a takéto štúdium by v dôsledku úrazu nemohol absolvovať. Odvolací súd sa tiež zaoberal posúdením vplyvu existencie posttraumatickej epilepsie, ktorej vznik bol v priamej príčinnej súvislosti s úrazom, vo vzťahu k tomu, akým spôsobom je žalobca obmedzený v živote a v spoločnosti. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania dospel k záveru, že posttraumatická epilepsia, ktorá bola následkom dopravnej nehody z 31. decembra 1999 vyvolala u žalobcu obmedzenia v rozsahu, v akom to bolo konštatované v znaleckom posudku a jeho doplnení. Žalobca sa musí dlhodobo liečiť antiepileptikami, pričom prognóza následkov je nepriaznivá a neurčitá, aj keď znalkyňa konštatovala, že v dôsledku dodržiavania antiepileptickej liečby sa u žalobcu od r. 2003 žiaden záchvat neobjavil, sám žalobca potvrdil pri výsluchu na pojednávaní dňa 26. októbra 2010, že od r. 2003 epileptický záchvat nemal. Z objektívneho hľadiska je obmedzený tým, že nemôže vykonávať niektoré povolania a je obmedzený aj v spoločenskom a športovom živote a musí dodržiavať antiepileptický režim, ktorý je zameraný na dostatočný nočný spánok, dostatok oddychu a vyhýbanie sa stresovým a záťažovým situáciám. Z pohľadu existencie týchto následkov bol odvolací súd toho názoru, že znalkyňa už v základnom bodovom ohodnotení dostatočne prihliadla na sťaženie spoločenského uplatnenia tým, že určila bodové ohodnotenie v hornej polovici sadzby pre odškodňovanie takýchto následkov. Odvolací súd navyše v rámci vlastnej úvahy dospel k záveru, že s ohľadom na vek žalobcu, kedy k úrazu došlo, je tu dôvod na zvýšenie tejto náhrady na dvojnásobok podľa § 6 ods. 2 vyhlášky. Uviedol ďalej, že predstava žalobcu, že mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia má predstavovať akúsi finančnú kompenzáciu prepočítanú na jednotlivé mesiace, či dni po vzniku úrazu, nemá oporu v právnom predpise, ktorý sa na prejednávajúcu vec vzťahoval. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia má povahu jednorazového plnenia a vyjadruje konečnú peňažnú kompenzáciu za následky vzniknuté škodovou udalosťou. Výrazné zvýšené náhrady je pritom určené pre situácie, ak je poškodený takmer vyradený zo života a jeho predpoklady na uplatnenie sú výrazne znížené. Z uvedených dôvodov odvolací súd priznal žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 900 bodov podľa znaleckého posudku MUDr. Zuzany Smotkovej zvýšenú na dvojnásobok, čo je 1800 bodov. Pri hodnote bodu 60 Sk priznal výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 108.000 Sk. Pri zohľadnení spoluzavinenia poškodeného v rozsahu 25% bolo potrebné túto časť z priznanej sumy odpočítať, čo predstavuje sumu 81.000 Sk. Od tejto sumy bolo potrebné odpočítať poskytnuté plnenie zo strany vedľajšieho účastníka (intervenienta) v sume 24.000 Sk, čo znamená, že výsledná priznaná suma sťaženia spoločenského uplatnenia bola 57.000 Sk a po prepočte konverzným kurzom 1.892 €. Vo zvyšnej časti priznaného nároku súdom prvej inštancie žalobu zamietol.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý ho žiadal zmeniť a rozhodnúť v súlade s rozsudkom súdu prvej inštancie. Namietal, že odvolací súd nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav, a to predovšetkým z toho dôvodu, že nevzal do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Zdôraznil, že vznik jeho epilepsie bol v priamej súvislosti s dopravnou nehodou. Ide o chorobu, ktorá nie je úplne liečiteľná a jej prejavy závisia od mnohých okolností, nesmie byť vystavený stresu, záťaži a nemôže vykonávať určité povolania a taktiež táto choroba mu spôsobuje určité psychické problémy.

3. Žalovaný ako i intervenient žiadali dovolanie zamietnuť.

4. Najvyšší soud Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo dovolací súd) ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané 6. júna 2014, vychádzal z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, v zmysle ktorého platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a preto skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP).

6. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, platného a účinného do 30. júna 2016, ďalej len O.s.p.).

7. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

8. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním v celom rozsahu, žiadal tento rozsudok zmeniť a odvolaniu vyhovieť. Dovolací súd na základe dovolania preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že jeho výrok obsahuje časť, v ktorej odvolací súd procesne potvrdil výrok rozsudku súdu prvého stupňa, a to priznaním sumy 1 892 € žalobcovi, a súčasne vo zvyšku nad túto priznanú sumu rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol.

9. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016, v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. bol dovolací súd povinný aj ex offo posúdiť, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. a tiež, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

10. Žalobca vady uvedené v § 237 O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nenamietal a dovolací súd ich pri svojom prieskume ani nezistil.

11. Pokiaľ žalobca napadol celý výrok rozsudku odvolacieho súdu, nie je jeho dovolanie do tej časti výroku rozsudku (potvrdzujúcej) odvolacieho súdu, v ktorej zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 892 €, prípustné. Žalobcovi chýba subjektívna legitímácia na podanie dovolania, pretože odvolací súd v tejto časti nerozhodol v jeho neprospech. Z § 240 ods. 1 O.s.p. (§ 424 CSP), vyplýva, že i keď zákon zveroval právo podať dovolanie účastníkovi konania, z účelu dovolania vyplýva, že toto právo neprislúcha tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 92/97, uverejnené v Zo súdnej praxe 1998, 5, pod č. 47).

12. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

13. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolanie má v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 CSP) - dovolateľom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo časti výroku ktorým zmenil priznaný nárok tak, že ho zamietol, čím súčasne založil i subjektívnu prípustnosť žalobcu na podanie dovolania a bolo preto možné v tejto časti podrobiť rozsudok odvolacieho súdu meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

14. Žalobca výslovne uviedol, že dovolanie podáva z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. a namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v tom, že po zohľadnení skutkových

okolností nepristúpil k mimoriadnemu zvýšeniu odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia.

15. Dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví, i keď sú upravené spoločne vo vyhláške č. 32/1965 Zb., ktorú treba na daný prípad aplikovať (§ 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia). Vyhláška upravuje zvlášť podmienky, za ktorých sa poskytuje odškodnenie za bolesť, a zvlášť podmienky pre odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Rovnako osobitne stanovuje zásady pre vyhodnocovanie oboch druhov odškodnenia. Priznanie nároku na náhradu za bolesť nie je podmienené priznaním nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia a naopak. Aj zvýšenie odškodnenia u oboch nárokov treba posudzovať osobitne, lebo existencia dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia neznamena zároveň aj existenciu dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za bolesť a naopak (viď R 48/2004).

17. Ustanovenia § 4 až 6 vyhlášky č. 32/1965 Zb. (označené ako "Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia") majú osobitnú povahu a vzťahujú sa len na odškodňovanie sťaženia spoločenského uplatnenia. V zmysle § 6 ods. 1 tejto vyhlášky sa pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia vychádza zo základného počtu bodov, ktorým bolo toto sťaženie ohodnotené v lekárskom posudku. V zmysle § 6 ods. 2 tejto vyhlášky sa suma zodpovedajúca základnému počtu bodov zistenému lekárom primerane zvýši až na dvojnásobok podľa predpokladov, ktoré poškodený vo veku, v ktorom bol poškodený na zdraví, mal pre uplatnenie v živote a v spoločnosti, a ktoré sú v dôsledku poškodenia obmedzené alebo stratené.

18. Ustanovenia § 7 a nasl. vyhlášky č. 32/1965 Zb. majú vo vzťahu k ustanoveniam § 2 až 6 tejto vyhlášky všeobecnú povahu, ktoré umožňujú súdu, aby v prípadoch hodných osobitného zreteľa primerane zvýšil odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia. Vo výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa teda môže súd odškodnenie primerane zvýšiť. Súd však musí takéto zvýšenie vykonané v rámci voľnej úvahy vždy náležite odôvodniť s prihliadnutím k mimoriadnej povahe a k okolnostiam konkrétneho prípadu.

19. Správna interpretácia ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 z hľadiska vymedzenia prípadov hodných osobitného zreteľa závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom významným kritériom je závažnosť spôsobenej škody na zdraví a možnosti vyliečenia, či eliminácie spôsobenej škody, tzn. či v dôsledku poškodenia zdravia je poškodený obmedzený vo svojom spôsobe života, či je nútený k pravidelným kontrolám u lekárov, prípadne k ďalším operatívnym zákrokom. Pri určovaní rozsahu odškodnenia súd má možnosť, aby podľa svojej úvahy posúdil, aké zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je v posudzovanej veci primerané. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti potom môže byť primerané aj niekoľkonásobné zvýšenie tohto odškodnenia. Pri posudzovaní otázky, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa a určovaní rozsahu odškodnenia súd musí dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo ako celok spravodlivé. Za spravodlivé rozhodnutie o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia treba považovať také, ktoré rešpektuje jeden zo základných princípov právneho štátu, a to princíp proporcionality, patriaci medzi všeobecné zásady právne. Tento princíp vyžaduje, aby medzi priznanou výškou náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, založenou na objektívnych a rozumných dôvodoch a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti.

20. V posudzovanej veci odvolací súd správne vychádzal z vykonaného dokazovania, ktoré sám čiastočne zopakoval i na odvolacom pojednávaní dňa 10. apríla 2014 (treba uviesť, že v predmetnom spore už odvolací súd preskúmaval v poradí tretí rozsudok súdu prvej inštancie) a dospel k správne mu záveru, vychádzajúc aj zo znaleckého dokazovania, že v danom prípade je primerané dvojnásobné zvýšenie bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo priznané v hornej hranici

rozsahu bodov (900). Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie s prihliadnutím na povahu ochorenia vyvolaného škodovou udalosťou, aj s prihliadnutím na spolu zavinenie žalobcu (v danej veci nenamietané stranami sporu). Jeho odôvodnenie je vnútorne logické, argumentačne presvedčivé a vychádza zo zisteného skutkového stavu.

21. Dovolací súd v podrobnostiach na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v časti, v ktorej vysvetlil svoje závery, ktoré ho viedli k záveru, že v danom prípade nejde o výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval odškodnenie nad stanovenú hranicu dvojnásobku bodov, odkazuje.

22. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobca v časti procesne prípustného dovolania neuplatnil relevantné dovolacie dôvody a tie dôvody, ktoré uplatnil, neboli spôsobilé na zmenu právne správnych záverov, ktoré prijal odvolací súd, preto v tejto časti dovolanie zamietol ako neopodstatnené (§ 448 CSP).

23. Žalovaný a intervenient boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi (§ 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.)

24. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.